

zek jednateŕů k náhradě společnosti, má na mysli společnost žijící v normálních poměrech, mající své vlastní zastoupení jednateŕi, kteří je také skutečně vykonávají a mají práva a povinnosti v objemu zákonem stanoveném, jichž funkce není jinak nikterak omezena.

Hodlá-li takový jednatel uzavřít právní jednání se společností (§ 25, 28 cit. zák.), jest třeba souhlasu dozorčí rady nebo všech ostatních jednateŕů, poněvadž se střetly zájmy smlouvajících stran. Jinak všemu tomu, když nastaly poměry nepravidelné a firma se ocitla ve vnucené správě.

Vnucený správce přejímá správu závodu tím, že byl ustanoven v rozsahu zákonem stanoveném a v téže míře se omezuje funkce jednateŕů. Pokud se týče práv a povinností jednateŕů a jejich výkonů, nejde tu více o jednatele, jaké předkládá § 25 cit. zák. při stanovení jejich závaznosti. Běží-li za tohoto stavu o právní jednání mezi jednatelem ve své funkce omezeným a vnuceným správcem, spadající v obor vnucené správy, pak nenastává kollise zájmů a není třeba souhlasu dozorčí rady nebo ostatních jednateŕů.

V našem případě jde o právní jednání, jež spadalo v obor vnucené správy a nelze tedy důvodně mluvit o porušení předpisu § 25 zák. o spol. s obm. ruč.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. března 1921 č. j. R-I 777-20, čj. R-I 778-20 a R-I 779-20.

Dr. Weinjurter.

Přihlásí-li věřitelka pohledávku ke konkursu, kterou již dříve přihlásila ve francích, ale i s udáním částky tuzemské měny, hodnotě franků dle kursu v čase přihlášky odpovídající, nově a prohlásí-li při tom, že žádá placení dle kursu v den výplaty, jest tu přihláška nová rozšířená (§§ 116, 123 star. konk. ř.) a dlužno popřenou její pravost zjistiti sporem.

Francouzská firma A. v Ch. (ve Švýcarech) přihlásila v březnu 1914 u krajského jako konkursního soudu v M. ke konkursu firmy B. ve V. pohledávku 664 frc 50 ct, t. j. 632 K 85 h (dle tehdejšího kursu). Při likvidačním stání byla tato pohledávka i její požadovaná třída III. správcem podstaty uznána.

Dříve než došlo k rozdělení konkursní podstaty přihlásila firma A. dne 26. března 1919 nově pohledávku zmíněnou, o-

pravující přihlášku v tom směru, že požaduje zaplacení částky 664 frc 50 ct jen ve francích švýcarské měny. Požadavek zaplatiti pohledávku ve francích dle kursovní hodnoty v den placení správce konkursní neuznal.

Firma A. podala žalobu na uznání pravosti uvedené své pohledávky, proti níž žalovaný správce podstaty namítal v první řadě nepřipustnost pořadu práva.

První soud zamítl tuto obranu a uznal podle prosby žalobní.

Druhá stolice zrušila rozsudek a uznávši pořad práva nepřipustným, žalobu odmítla z toho vycházejíc, že tu pohledávka i její pořadí jest uznáno, a otázku, jakým způsobem — v které valutě — platiti se má, bude řešiti až při rozdělování podstaty a může tu žalobkyně proti rozsudku podati připomínky.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu žalobkyně a zrušiv rozhodnutí stolice druhé nařídil jí, rozhodnouti o odvolání věcně, a to z důvodů těchto:

Konkurs na jmění firmy B. byl vyhlášen před účinkováním nového konkursního řádu a jest tedy při posouzení dané právní otázky užiti předpisů konk. řádu z roku 1868 (čl. VIII. cís. nařízení z 10. prosince 1914 č. 337 ř. z.). Žalobkyně přihlásila k tomuto konkursu již v roce 1914 pohledávku 664 frc 50 ct t. j. 632 K 85 h a nebyla tato pohledávka v této výši při likvidačním stání správcem konkursní podstaty popřena.

V březnu 1919 přihlásila žalobkyně dodatečně tuto pohledávku ještě jednou, žádajíc, aby byla uznána částkou 664 frc 50 ct s přísl. jen ve francích švýc. měny.

V žalobě vykládá žalobkyně sama, že učinila tak se zřetelem na měnlivý a znehodnocený kurs koruny. Že tento kurs klesl, je všeobecně známo a plyne to také z vývodů žalovaného, obsažených v jeho odvolání. Přihlásil tedy žalobce i více než původně. Když pak správce podstaty konkursní neuznal výplaty ve francích v ceně kursu v den výplaty, stala se výše pohledávky, tedy její správnost spornou, a jde tedy o popřený nárok, jež dlužno ve smyslu §u 124 konk. ř. uplatniti zvláštním sporem. Že spornost výše pohledávky činí správnost pohledávky spornou, plyne jasně z § 175 konk. řádu, jenž dovolává se výslovně §§ 124 a 127 konk. ř. stanoví, že nároky, jež co do částky a pořadí jsou sporny, dlužno zatím pokládati za nesporné.

Nelze proto přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že věc, o níž jde, dlužno řešiti při rozdělování jmění, zejména užitím

práva, činiti připomínky proti návrhu na rozdělení jmění, tedy v řízení nesporném.

Rozh. nejv. soudu ze 4. února 1920 R I 17/20.

V důsledku tohoto rozhodnutí potvrdila pak II. stolice rozsudek soudu prvního.

Nejvyšší soud nedal místa dovolání správce podstaty a to z důvodů těchto:

Žalobkyni příslušela vůči firmě B. pohledávka 664 frc 50 ct z faktury ze dne 17. února 1914. V březnu 1914, tedy za normálních valutových poměrů, přihlásila žalující tuto pohledávku ke konkursu Ba uvedši, že přihlašuje pohledávku 664 frc 50 ct t. j. 632 K 85 h s přísl. Je nade vší pochybnost jasno, že nejde o alternativní žádání, nýbrž že žalující vyjadřuje prostě pohledávku jí příslušející ve francích korunami dle kursu tehdy panovavšího, dávajíc tak na jevo, že žádá po případě plnou hodnotu frankové pohledávky v korunách. Správce konkursní podstaty uznal přihlášenou pohledávku a nemůže tudíž žalovaná důvodně tvrditi, že by vyhověla svému závazku placením 632 K 85 h.

Že může žalovaná platiti v korunách, plyne z čl. 336 obch. zák., jak správně vyvodil odvolací soud. Pohledávka žalující není posud zaplacená a nastaly-li mezi tím těžké valutové otřesy, jdou na účet žalované, jež jest s placením v prodlení. Na ustanovení §u 1333 ob. z. obč. se žalovaná nemůže důvodně odvolávati, poněvadž úroky z prodlení vyrovnává se škoda, jež vzešla věřiteli prodlením dlužníkovým za normálních valutových poměrů, nikoli však v době vážných valutových změn.

Čítá-li žalující kurs franku ke koruně v době rozdělovacího návrhu, žádá jen to, co jí prodlením žalované skutečně ušlo, nač tedy má právo, jak to ostatně sám správce konkursní podstaty v zásadě uznal, nenamítav ničeho proti přihlášené pohledávce 664 frc 50 ct t. j. 632 K 85 h.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. září 1920 Rv-I. 302-20. —r.

Zajišťovací exekuce, přípustná podle zvláštních předpisů v čl. XXVII uvoz. zák. k ex. ř. uvedených, není vázána předpoklady, jež jinak jsou vyžadovány pro povolení exekuce zajišťovací.

Proti K. U. poručíku v záloze, byl vydán čs. zemským vojenským velitelstvím na základě zákona ze dne 6. června 1887